

ELS ULLS DE LA VIDA

Vanessa Palazón Ros

Mai més en la teua vida la tornaries a vore...

Ja era dilluns. Quines ganes tenies de tornar a començar la setmana. T'envaïen les ganes d'agafar aquella càmera fotogràfica una altra vegada i enfonsar-te en un món on només tu regnaves.

T'alçares amb un somriure especial en el rostre. Desdejunares aquell got de llet que et calfava suaument el cos tots els matins. Les esponjoses magdalenes i croissants que t'engolires ràpidament van fer que recobrades les forces perdudes durant el cap de setmana.

Pujares les escales del teu pis de solter amb emoció; sabies que darrere d'aquella porta que ara estava davant dels teus ulls es trobava la teua vida: el teu passat, el teu present i el teu futur. Només es tractava d'una habitació menuda i molt fosca, plena d'instruments fotogràfics per totes bandes. Les fotografies abundaven per tots els racons. N'hi havia de penjades en fins fils d'aram amb pinces especials. N'hi havia d'escampades per totes les superfícies possibles.

Fins i tot se'n trobaven en caixons, carpetes i prestatgeries amagades, no perceptibles a la vista.

En aquelles fotografies, es plasmaven les il·lusions i els sentiments de persones de tot tipus, de totes les races i colors, de totes les mesures i estatures, de totes les edats... I és que allò era el teu món. El món fotogràfic era solament teu. Semblaves capaç de concebre tots aquells sentiments i plasmar-los en el paper d'una manera especial a la resta dels fotògrafs. Semblaves feliç cada vegada que agafaves la càmera i et disposaves a fer fotografies.

El llum rogenç que vares encendre només entrar a l'habitació, va ressaltar bastant més el negre del teus ulls. Uns ulls tan profunds que pareixien no tindre fi. Uns ulls hipnotitzadors però tan bells que enamoraven només a mirar-los.

Eixires feliçment al carrer amb tots els teus aparells dins d'una motxilla que et vas penjar a l'esquena i et vas col·locar al mateix parc de sempre per a exercir el teu ofici. Aquell parc perfecte, amb el seu sol perfecte, els seus arbres perfectes... La seua gent perfecta... Aquell parc on tu semblaves el rei. La gent s'amuntegava fins i tot per poder ser fotografiada. Tu decidies totes les postures i somriures que les persones havien de realitzar per a eixir afavorides. No hi havia tan sols una persona que isquera en les teues fotografies trista, sense un somriure al rostre. Sabies plasmar la felicitat de les persones, que al cap d'uns quants dies compraven les fotografies per un bon grapat de diners.

Es podia dir que vivies per a la fotografia. Que el teu cor batejava cada vegada més ràpid quan feies bones fotografies. Tot el món en la ciutat t'admirava. Però allò que més t'estimaves i, que, des de ben xicotet mencionaves, eren els teus ulls. No pel fet de la seua preciositat i el poder hipnotitzador que posseïen; sinó

perquè la teua vida depenia d'ells. La teua vida eren els teus ulls.

La jornada laboral d'aquell dilluns havia sigut esgotadora i ja tenies ganes d'acabar. A les nou i mitja de la nit vas començar a arreplegar tots aparells. Hui havies realitzat prop de tres-centes fotografies. Tres-centes persones havien compartit amb tu la felicitat que propinaves en fotografiar-les. El parc estava completament fosc quan l'abandonares, i les bandes juvenils començaven a poblar-lo mentre fumaven marihuana i cantaven cançons en contra de la societat i la política. No els vares donar importància. Eren tants els anys que portaves practicant la fotografia en aquell parc, que aquells xicots ja et coneixien i, per tant, et respectaven. Inclús hi havia vegades que et donaven alguna calada d'aquelles fulletes màgiques que tan bona olor desprenien i que tanta calma trasnmetien al teu cos cansat. Després d'acomiar-se dels menors amb un xoc de mans, vas mamprendre el camí a casa.

Feia molt de fred aquella nit. La lluna es centrava al mig del fosc cel menyspreant les diminutes estrelles que pareixien agenollar-se davant d'ella, ressaltant la seua esplendor i provocant-te continus eriçons de camí al teu piset.

Per fi arribares a la teua llar. Buscares ràpidament les claus i les tragueres de la butxaca. El maleït fred t'impedia encertar correctament en el pany, fet que et va obligar a mencionar uns quants insults malsonants. Aconseguires, al cap de prou de temps, obrir aquella porta i fer que cessara el fred contingut en el teu cos. Ràpidament vas encendre la vella estufa del saló i cridares sense molt d'ànim a l'únic amic que encara et quedava en aquesta vida, el teu gat persa Bolet. Bolet va acudir només sentir el seu nom procedent de la teua boca. Va eixir de davall del sofà ràpidament i de seguida va començar a miolar com un

endimoniat perquè sabia de bona mà que ja era hora de sopar. El vas calmar amb la teua veu, acariciant-li el llom i el cap i contant-li, encara que sabies que mai t'anava a entendre, tots els fets viscuts al llarg d'aquell dur dia de treball. Bolet et mirava. Amb aquells ullots blaus pareixia que volia parlar-te, dir-te com li havia anat a ell el dia. El vas mirar a la seua preciosa careta i no vas suportar somriure. Ell era l'únic que et quedava. Amb Bolet era amb l'únic que parlaves.

Per uns moments la teua ment es va quedar en blanc i, sense voler, recordares aquells anys de la teua vida en què eres feliç. Foren uns anys meravellosos. Uns anys en què creies tindre-ho tot. Uns anys que compartires amb les persones que més volies. Unes persones que aquella interminable vesprada d'agost el foc et va arrabassar sense pietat. Pensares tristament en la teua filla de quatre anys i en la teua dona. Te'n recordares perfectament de com les flames envaïen ta casa de camp amb la teua família dins d'ella. No pogueres reaccionar a temps, fet que mai no et vares perdonar. No vas fer res per impedir la mort de la teua família. No podies... Simplement et quedares mirant com tot el que més volies es cremava a poc a poc i anava desapareixent sense deixar rastre. L'únic supervivent va ser Bolet, la mascota de la teua filleta; aquella princeseta que mai no tornaries a abraçar, que mai tornaries a besar ni a dir-li, tant que la volies.

De sobte, les llàgrimes començaren a brotar dels teus preciosos ulls negres i vas sentir la necessitat de desplomar-te en terra; però sabies que allò no ho podies fer, sabies que ja ho tenies superat. Vas agafar la cadira més pròxima a tu i et vas seure pel fet que les teues forces et van començar a fallar. Volies deixar de recordar; deixar de plorar; de danyar-te.... però la tristesa que en aquells moments senties era tan forta que només va ser trencada pel miolar intens del teu gat que demanava el menjar. Aleshores tornares a la

realitat. Tornares al teu pis de solter. Tornares a tindre a Bolet davant de tu, mort de gana. Tornares a ser aquell fotògraf que plasmava la felicitat de les persones en les seues fotografies... Una felicitat que no senties des de feia molt de temps.

Després de d'alimentar al felí vas sopar sense gana.

Dimarts de matí et despertares quan va sonar el despertador. Eren les set i mitja del matí.

Et vas vestir amb la mateixa roba d'ahir, però no desdejunares en casa. Preferires fer-ho en una nova cafeteria que havien obert feia dos dies i que semblava de bon gust. Deixares Bolet un grapat de cereals al seu plateret del desdèjuni i decidires no molestar, encara seguia dormint. Pujares les escales del pis com cada matí ho solies fer, però hui ho feies al ritme de la cançó favorita de la teua dona. Una cançó que t'omplia el cor d'il·lusions que mai es farien realitat. Una cançó que parlava de l'amor i del desamor. Una cançó que et va fer plorar de nou. Per un moment parares de pujar escales i vas somriure... recordaves tot el que li agradava al teu amor aquella cançó, i com, les nits que la princeseta de la casa dormia profundament, la ballàveu hores i hores sense parar fins caure rendits al sofà... els dos junts... inseparables... enamorats...

Agafares els aparells fotogràfics i et disposares a eixir al carrer, no sense desdejuna abans en la nova cafeteria. Era un establiment molt ben vist per tot el veïnat. Entrares sense preocupacions i decidires seure en una tauleta marginada de la resta, per a poder centrar-te i no tindre distraccions de cap tipus. Et vas acostar a la barra per a demanar el got de llet calentet que sempre et prenies per a desdejuna; i aquesta vegada vas afegir al teu dedejuni uns panellets amb molt bona pinta que s'amagaven tímidament entre els croissants. El que pareixia ser el cap de l'establiment et

va pregar per favor que tornares al teu lloc, que de seguida acudiria una cambrera. I així va ocórrer. No mirares ni tan sols el rostre d'aquella suposada cambrera i demanares el teu desdejuni. Al cap de dos minuts va tornar la xica amb allò demanat per tu. Va ser aleshores quan la mirares a la cara. Els teus fascinants ulls negres es barrejaren amb la verdor del seus. Tímidament et va deixar el plateret amb els panellets damunt de la taula juntament amb el got de llet. No sabies perfectament per què, però no podies parar de mirar-la. La xicona es va enrogir moltíssim, i en adonar-se'n, amb un impuls forçat, et va abandonar. Et va deixar allí, tot sol de nou. Se't van llevar les ganes de desdejunar-se; no podies parar de mirar aquella cambrera que tantes destrosses havia causat en tu aquell matí. Començares suaument a prendre't la llet mentre, per la cueta de l'ull, l'observaves com ho feia un tímid adolescent.

Finalitzares el teu desdejuni i demanares el compte. Quina casualitat que vinguera ella a cobrar-te. Vas depositar unes quantes monedes sobre la seua mà, i de seguida t'adonares de la seua finura. Es tractava de les mans més suaus que mai havies palpat. Un lleu eriçó et va recórrer el cos i va ser aleshores quan vas recordar l'amor de la teua vida, mort en un incendi. Vas apartar de sobte les teues mans de les de la cambrera i, ràpidament, et vas alçar de la cadira i vas abandonar la cafeteria, deixares a la pobra xica allí, sense una explicació vàlida. Estaves avergonyit de la teua actuació, però la teua ment t'impedia tornar a caure en la trampa de l'amor, i jurares per Déu no tornar a aquella cafeteria mai més.

El dia va passar molt lentament, a diferència de la resta del dies. No podies parar de pensar-hi en la cambrera dels ulls verds. Estaves tan esgotat que vas decidir acabar dues hores abans la teua jornada i tornar a casa per a descansar. La gent que s'amuntegava

davant les teues càmeres fotogràfiques es queixava, però de la teua boca només podia eixir la frase 'vuelvan mañana, por favor'. Vas arregar molt ràpid els teus aparells i vas mamprendre el camí cap a casa. Inconscientment passares per davant de la cafeteria i la vas vore. Allí estava aquella xica; arregant les sobres de cada taula. La miraves profundament. Feia molt de temps que no miraves així una dona. Sense saber el perquè, el teu rostre va esbossar un dolç somriure amb un moviment que va fer que la xicona d'ulls verds s'adonara de la teua presència. Per un preciós moment que desitjares que mai finalitzara, ambdós vau tornar a quedar-vos immòbils mirant-vos. Tu observaves la verdor del seus ulls...ella la negror del teus.

Sense pensar-t'ho dues vegades, vas entrar en la cafeteria i et vas dirigir cap a ella. Aplegares fins on només vos separava una maleïda cadira que, sense poder-ho fer, desitjaves apartar-la d'un colp. Un lleu somriure aparegué en el rostre d'aquella bella princeseta, acompanyat d'una baixeta salutació vergonyosa. Tu la miraves amb molta concentració. També la vas saludar amablement mentre et disculpaves pel teu comportament d'aquest matí. Ella es tornà a enrogir de nou i va ser aleshores quan t'adonares de la seua preciositat. La vas convidar al teu pis aquella mateixa nit de dimecres. La cambrera es va sorprendre moltíssim, però acceptà la proposició tímidament.

Aquella nit va ser inoblidable per als dos. Només arribar vos presentàreu com era degut, no sense els somriures d'ambdós en els rostres. Aquella nit éreu feliços, i ningú vos podia arrabassar aquella felicitat. Ensenyares tots els teus aparells fotogràfics a la teua reineta. Totes les fotografies i càmeres les vas traure dels més recòndits caixons per a mostrar-li-les. Amb ella al teu costat semblaves feliç. Cada vegada que la senties riure se t'omplia el cor de satisfacció i cregueres

aquell moment l'oportú per a fotografiar-la. Ella va acceptar feliçment la proposta, i cada fotografia que li feies representava la felicitat en el seu estat més pur. Aquelles fotografies eren les més precioses que mai havies realitzat a ningú. Aquella xicona era tan bella que cada vegada que la miraves per l'objectiu de la càmera et batejava molt fort el cor. Pensares que ja era hora d'oblidar el passat.

Ballàreu tota la nit davall el ritme d'aquella cançó tan preciosa que li agradava a la teua dona. Ballàreu i vos réieu... No paràveu de riure. Els somriures als vostres rostres eren incessants. Finalment vau caure rendits en el sofà, tal i com ho solies fer amb ella ...amb el teu passat. Però vas comprendre que ella ja no existia i que havia sigut reemplaçada per la cambrera d'aquella cafeteria que t'havia obert les portes a una nova vida.

Allí estàveu tirats en el sofà... mirant-vos... rient i'un de l'altre... Va ser aleshores quan la princesa dels teus ulls es va abalançar sobre tu per a acabar fonent-vos en un llarg i apassionat bes. Van ser els minuts més interminables de les vostres vides. Per fi senties la felicitat que aquella vesprada d'agost el foc et va arrabassar cruelment.

La passió que senties en aquells moments va ser tan profunda que volgueses plasmar-la en fotografies i li demanares per favor, a la teua enamorada, que agafara de l'habitació rogenca el líquid especial per a revelar-les. Ella et va obeir fidelment; no et volia fallar en res. Així que va pujar les escales d'aquell piset que ara s'omplia d'alegria, mentre Bolet la seguia curiosament. La princesa va obrir la porta amb aquell somriure al rostre que havia sigut plasmat en totes les fotografies realitzades aquella nit i que tant t'enamorava. Buscant i buscant per fi va trobar el recipient que contenia aquell líquid tan corrosiu. La

princeseta del teu cor no es va adonar del teu error de deixar el tap del recipient obert, i com que es trobava al damunt una prestatgeria, el fatídic líquid groguenc es va vessar sobre els preciosos ulls verds del teu amor, provocant la seua caiguda i un fort colp al cap contra una cadira. En sentir aquell gran estrèpit et vas espantar i vas pujar les escales ràpidament... com mai no ho havies fet. La imatge que vas observar en entrar en l'habitació va ser horripilant. La teua princeseta es trobava estesa en el sòl... immòbil... amb una gran bretxa de sang prominent al cap. La verdor dels seus ulls havia desaparegut a causa de l'efecte que sobre ells havia tingut aquell líquid. El somriure del teu rostre es va convertir en una carassa de dolor, i inconscientment recordares el foc arrasant la teua llar aquella vesprada d'agost. Vas agafar el cos mig mort del teu amor mentre et maleïes. No volies tornar a perdre la persona que més volies... no volies tornar a aquella tristesa que t'envaïa tots els dies... No volies...

L'ambulància es va portar la teua vida al damunt. Les llàgrimes no paraven d'aparéixer per la negror dels teus ulls. Et maleïes una i una altra vegada, maleïes la teua vida, els teus actes... Desitjares intercanviar-te per ella... patir el dolor que ella patia... plorar amb les llàgrimes que ella plorava...

Anares ràpidament a l'hospital on s'allotjava la cambrera dels teus somnis i només entrar, molt seriosament els metges et comunicaren que els verds ulls de la teua princesa mai tornarien a vore. Vas haver d'assentar-te en sentir la notícia, no podies creure-t'ho... no volies creure-t'ho.

Els doctors t'abandonaren enmig de la teua misèria i va ser aleshores quan vas prendre la decisió de la teua vida. Una vida dedicada als teus ulls... una vida que ja es va perdre fa molt de temps darrere d'un incendi. Feia un temps enrere vas ser incapaç de salvar

dues vides... Les dues vides que més volies... i això no et tornaria a ocórrer; perquè els teus preciosos ulls negres anaven a donar la vida a la teua princesa... anaven a tornar-li la vista. Era la teua decisió. La decisió que t'impediria tornar-la a veure per sempre. Ho anaves a fer no només per ella, sinó per tu... per demostrar-te a tu mateix que eres capaç... que pots salvar una vida encara que et lleves la teua.

L'operació va ser molt complicada. Per mitjà una transfusió et llevaren els teus ulls, et llevaren la teu vida i li la passaren... a la persona que més volies... a la persona que et va fer recobrar de nou la felicitat. Mai li van dir qui li havia salvat la vida. Ningú li va dir que tu eres l'únic salvador... que tingueres valor per a intercanviar els teus ulls pels d'ella... que mai més en la vida tornaries a ser tu...

En finalitzar la intervenció mèdica, ambdós vos vaau creuar pel corredor d'aquell hospital, però no vos vaau poder vore a causa que portàveu benes als ulls i anàveu dirigits per infermeres. Ella era ignorant que portava dins seu una part teua, una part que l'acompanyaria la resta de la seua vida. Passats dos dies vos llevaren per fi les benes dels ulls. La princeseta estava contenta, algun desconegut li havia tomat la vista... gràcies a ell ara podia tornar a ser qui era.

El primer que va fer en eixir de l'hospital va ser anar a vore't i a dir-te que tot tornava a ser com abans; però en ta casa no estaves, no hi havia ningú allí, ni tan sols estava Bolet. Preocupada, va eixir corrents a buscar-te per totes bandes de la ciutat. Les llàgrimes li començaven a brotar inconscientment. Les forces li començaren a fallar sense poder evitar-ho, però encara així seguia corrent per a trobar-te i dir-te que t'estimava, i que volia passar la resta de la seua vida junt amb tu.

Mentre, la foscor que senties dins de tu t'impedia tornar a casa. Estaves allí, al parc on havies passat

mitja vida teua fotografiant persones, fent allò que més t'agradava i que mai més anaves a poder fer, ja que els teus ulls negres ja no mirarien mai més per l'objectiu d'una càmera. El gos que t'acompanyava, i que d'ara endavant es convertiria en els teus ulls, jugava amb Bolet graciosament mentre tu pensaves en tot.

Aleshores, va arribar ella amb el cor en un puny i va ser quan et va vore i va comprendre tot el que havia passat. Tu estaves allí assegut, amb aquelles ulleres negres que evidenciaven molt més la teua invidència i que van provocar un nus en l'estómac a la teua enamorada. En vore't es va parar en sec i va començar a plorar com mai ho havia fet. El teu gos es va percatar de la seua presència i es va començar a posar nerviós, a lladrar i a moure's impacientment. Tu vares notar el nerviosisme del cànid.

La brisa era cada vegada més forta, i pensares que ja era hora de tornar a casa. T'alçares d'aquell incòmode banc i agafares sense habilitat encara a Bolet, ignorant de tot el que passava. L'ensinistrat gos et va mirar a la cara mentre li deïes les paraules màgiques. Unes paraules que van ressonar fortament en el cor del teu amor: 'Vamos a casa'. La xicona continuava plorant... però tu no t'adonaves...

Mai més en la teua vida la tornaries a vore...

SECRET DE SUMARI

Estefania del Río Ferrer

Estava a una setmana de començar el curs, no tenia el cos per a moltes festes, no tenia cap desig de retrobar-me amb els meus companys.

Les meves amigues feien força perquè quedara amb elles per anar a València, m'ho haguí de pensar, però vaig acceptar.

Havíem quedat per dinar a una sèrie de restaurants de menjar ràpid. Eren les 2 i quart, i acabava d'arribar, no vaig demanar-hi res, per esperar-les i dinar juntes.

Passaven els minuts, es feren les 2 i mitja, menys quart, i no tenia notícies d'elles. Quan ja era decidida a deixar el local, em trucaren dient-me que els era impossible vindre a dinar.

Així que, ja que hi era allí, vaig aprofitar per menjar. Estava sola enmig de desenes de persones. Estava molt avergonyida i esperava amb ànsia el moment d'acabar i anar-me'n.

Capmoixa i amb el rostre més vermell que una tomaca, vaig sentir un murmuri més proper que tota la resta. Vaig alçar la mirada, es tractava d'un xic-home, no estava ben segura, d'uns 40 a 42 anys, alt, amb els cabells rossos obscurs i alguns fils blancs que sortien de les patilles. Els seus ulls, més blaus que l'aigua del mar més bonic del món i amb més claredat que el vidre, van penetrar a dins meu. Ben vestit, a la moda, mudat i polit.

No havia atés a cap de les seues paraules. Segons més tard tornà a parlar-me:

—Que em puc seure ací ?

—Emmm... Clar! — Vaig contestar-li.

Imaginen com hauria de sentir-me jo.

Perdona la meua intromissió però no hi havia més lloc.
— va dir ell.

—No t'amoines, de totes maneres estava sola.

—Ho sent, sóc un maleducat. Em dic Arnau.

—Jo, Elionor.

—Ets molt jove, quina edat tens?

—18, en tinc 18. I tu?- no m'havia adonat de la impertinència de la pregunta fins que la vaig formular.

—Ja,ja — va riure molt bruscament —. Dona, jo en tinc 42 per a complir-ne 43 la setmana que ve — contestà ell.

—No els aparentes — contestí de forma educada per contradir la prepotència d'abans. Ets casat, fadrí, divorciat, vidu?

—Sóc divorciat, la meva dona no podia suportar que fora un nimfòman.

Davant aquesta resposta no poguí ni engolir la saliva, no sabia si fugir corrents o si trucar a la policia. No sabia si volia agarrar-me en confiança o si volia

espantar-me, així i tot, vaig seguir-li el corrent, per si me'l podia llevar de damunt.

—Així que ets un addicte al sexe. Hui en dia són moltes les persones que tenen la seua meta en el sexe. Diguem-ne que conec dues persones, el fonament de les quals és el sexe.

—Jo em casí amb la persona equivocada. I com que tu no ets com les persones que em nomenes?

—Jo encara sóc....

—Verge?—em preguntà.

—Sí . —contestí amb veu de xiqueta menuda.

—Digues-me una cosa, et parec atractiu? No temes a contestar tant sí com no, Sigues clara. — va dir-me taxativament.

—La veritat? Mmm, m'atraus molt, bastant. — vaig respondre amb veu tremolosa.

—Deixa de menjar, agarra les teues pertinences i acompanya'm.

Dominada per l'entusiasme del moment o de l'excitació que tenia, el seguí i me n'aní amb ell de la mà.

Em va dur a sa casa. Un àtic al centre de València. Un *loft* com s'anomenaria als nostres dies en el llenguatge minimalista. Era la casa que tota dona somnia, uns 150 metres quadrats, tot el contrari del que deia l'exministra de cultura Calvo sobre la vivenda perfecta dels 30 metres quadrats, completament equipats tant amb els electrodomèstics més moderns, com els mobles més de disseny i actuals. Quasi no hi havia parets, amb la qual cosa les habitacions i el saló estaven comunicats quasi a simple vista. Les vistes cap al carrer eren precioses, derruís tractar-se d'un

desé pis, a més tota la façana eren finestrals de vidre, o siga, carència de ciment i quantitat d'il·luminació.

Arnau va aparèixer amb dues copes de vi blanc, me'n va entregar una i em va preguntar:

—És bonic, oi?

—No ho dubte. Què ets, un mafiós o un traficant? —tot seguit vaig riure tímidament -.

—No. Vaig heretar una nombrosa quantitat de diners que vaig invertir en aquesta casa. Respecte al meu treball, sóc professor —va contestar sense deixar de mirar-me fixament -.

—Que curiós! De què ets professor? —preguntí amb un cert to de picardia -.

—De Ciències Socials.

Vaig callar, per aquells moments se'm va fer realitat un dels meus somnis, diguem-ne, eròtics, ja que havia estat enamorada del meu professor d'aquesta assignatura durant el meu període d'estudi a l'institut.

Ens vam beure tot junts la copa. Seguidament, va enxampar-me la meua, les va deixar a sobre la taula i començà acaronent-me amb els seus llavis el meu coll, molt suaument.

Vaig respirar amb goig mentre una de les meues mans subjectava el cap d'Arnau i l'altra abraçava la seva cintura.

Del coll, passà als meus llavis, que encara em besava més apassionadament, inclús, me'ls mossegava. Les seves mans van donar lloc a escenes tòrrides, d'on de les quals, els menors a les sales de cine hagueren d'haver fugit o tapar-se els ulls. Em van pressionar el meu cul fins elevar-me a la capçalera del sofà. Jo no en sabia res, no m'havia trobat mai en

aquella situació, i en conseqüència no sabia ni què fer ni com actuar.

De sobte, quan es va adonar de la situació, es va aturar i em va "guiar" dient-me què li podia fer mentre ell m'estimulava. Em va recomanar que alhora que ell em besava i s'arrimava al meu sexe, jo podia anar despullant-lo o també, i encara que em coste assimilar-ho, estimulava-lo.

Jo, que estava en una lluita moral entre el bé, avergonyir-me i anar-me'n d'aquell lloc dignament, i el mal, seguir amb aquell jos excitant i provocatiu que m'estava proporcionant tant de plaer i que, encara que a molta gent li coste reconèixer, realment brut i a la vegada plaent.

Quan ja l'excitació va arribar a un punt on es feia visible al físic d'Arnau, em va baixar del sofà, em va girar d'esquenes a ell, em va abaixar els pantalons i la roba interior, i em va masturbar. Era meravellosa aquella sensació d'èxtasi sense cap tipus de droga, sols amb el cos humà, era tan senzill fer gaudir a un ésser que no me n'adoní fins aquell moment.

Una persona no sap els atributs o característiques que pot arribar a tindre o límits que pot arribar a experimentar fins que no es troba en una situació determinada. En el meu cas, pensava que era incapaç de trobar-me així, amb un desconegut, tocant les meves parts íntimes, besant i acaronent zones erògenes i molt menys arribar a la penetració.

Quan havia arribat a l'orgasme, va parar-se de cop. Jo, estranyada vaig girar-me col·locant-me enfront d'ell per veure què hi passava. Me'l vaig trobar abaixant-se els pantalons. Mai no havia vist ..., bé, que jo no havia vist en persona un penis en aquell estat. No em va estranyar molt, ni tampoc sorprendre, sols vaig assumir que era propi del moment.

Em vaig veure en un dubte, no sabia si el que em demanava era que li fes el mateix que ell m'havia fet a mi, o que li fera una felació, o simplement que havia arribat al *quid* de la qüestió, la penetració.

En aquell instant, quan més excitats ja no podíem estar, tant com simis diria jo, em va conduir cap a la seva cambra, va deixar suaument sobre el llit i començà una ruta començant pels peus. Poc a poc va anar pujant fins als genolls, utilitzava tant els besos com les llepades. Dels genolls va passar a l'exterior de la meua vulva, fins endinsar-se al seu interior. Si amb tot el que m'havia proporcionat havia gaudit més que en ma vida, aquell moment fou clau. Si m'hagueren preguntat en la mateixa estona d'aquell acte què en sentia, haguera anomenat que era un joc molt salvatge on sols hi ha contacte entre sexe i estimulador, en aquell cas Arnau.

Després del *vis a vis*, va seguir ascendint pel melic. Més amunt del qual es trobava la camiseta i el sostenidor que havien sigut intocables i que Arnau va llevar-me'ls amb fúria i passió. Va seguir amb el seu camí labial fins arribar als mugrons, on es va aturar de nou, però detingudament per donar-me més plaer, encara que més n'era impossible.

Finalment va arribar als meus llavis, i allò significava que havia arribat l'hora determinant i on conclouria tot el trajecte.

Em va obrir les cames, i molt suaument va endinsar-se al meu sexe. Fou una mica dolorós, gent coneguda m'ho havia advertit però jo ho ignorava. Més que la penetració, el plaer no es concentrava en aquella estratègia, sinó en l'intercanvi de carícies i besos al llarg del tot el procés, cosa que facilitava tant a ell com a mi la dilatació com que perquè no em dolgués tant.

Com no podia ser més, arribà a l'orgasme, Arnau abans que jo, encara que de fet, va seguir amb la marxa fins que jo vaig sentir-ho.

Tot seguit, ens vam separar l'un de l'altre. No va mostrar cap afecte cap a mi, ja sé que l'acabava de conèixer i això no implicava que m'hagera d'estimar però sí podia haver tingut un poc d'estima després d'haver fet tot el que havíem fet.

Jo, no sé si conclosa per l'agraïment o per l'encapritxament que m'havia provocat, vaig acostar-me a ell i el vaig abraçar. Ell, em va pressionar breument la barbeta i em va dir:

—Noia, què t'ha paregut? Que sàpigues que seré el teu millor amant i em compararàs amb els altres-.

—Ha sigut meravellós. Bé, jo me n'he d'anar que les meves companyes de pis es van a esglaiar si torne més tard del normal.

Comencí a vestir-me, i Arnau no em dirigia la paraula. Comencí a sentir-me bruta i utilitzada, quan de sobte, es va alçar del llit em va fer un petó al muscle dret i em digué:

—Quan vols que tornem a quedar?

—La setmana que ve a la mateixa hora et sembla bé? – responguí-.

—Òndia, és clar que sí.

Així, amb el pas del temps, setmana rera setmana, vam anar quedant, seguint els mateixos ritus però en diferents escenaris. Cada setmana era un món diferent. Com que ja Anàvem prenent confiança l'un a l'altre, les relacions ja no eren tan espontànies, sinó més bé rutinàries. Ens confessàvem quines eren les nostres fantasies, Aixà que cada setmana ens sorpreníem mútuament.

Un dia al bany, un altre davant de la finestra, un altre a la cuina, al garatge, etc. Pareixia que el plaer el tindria abastit durant una llarga temporada.

Passaren uns mesos quan, en anar a sa casa, es trobava una dona asseguda al sofà. En un primer moment només li veia els cabells, més rossos que l'or. Arnau, em va comentar que li apetia fer un *ménage à trois* amb mi i amb aquella xica, a la qual va anomenar Tatiana. Era russa!! He de confessar que en part sóc xenòfoba perquè no puc suportar les dones estrangeres que venen al nostre país no a subsistir sinó a malficar-se en cap matrimoni o coses pitjors, però totes relacionades amb el sexe. Deuen ser unes màquines sexuals, com diu Tom Jones a la seva famosa cançó.

El cas és que tenia la sensació d'estar enamorant-me d'Arnau, i fou per això que vaig acceptar.

Arnau ens va fer disfressar de vestimentes sadomasoquistes i ens va proposar que primer tinguérem contacte nosaltres dues i després, amb l'excitació que haguera tingut ell per haver-nos vist, li proporcionàrem tot el plaer del món multiplicat per dos.

Començàrem a besar-nos, a acaronar-nos, a fer el que hui es diu *meeting*, o siga fer el moviment de la penetració sense haver-ne. Tot allò que Arnau proposava.

Va arribar el moment d'estar ambdues amb Arnau, i ell com en la glòria. No vull entrar en detall perquè fou traumàtic per mi, veure com el meu amant estava gaudint en mans alienes.

Les meves notes anaven minvant, ja no era la mateixa d'abans. Seguia gaudint del sexe amb Arnau per damunt de qualsevol cosa. Era imaginatiu. De fer-ho a llocs pública, passàrem a practicar figures del

kamasutra, com el 69, el 43, l'àngel, el pont, el missioner, i moltes més que recorde.

Poc a poc vam perdre la passió par allò que féiem. Ho vam parlar, cosa estranya, puix no ens dirigíem quasi la paraula. La nostra relació era més calculada i planificada.

L'última setmana que vam quedar fou la més impactant i gloriosa de tota la resta. Vaig pujar a sa casa, em va obrir la porta i quan la va tancar va donar-me un gran petó a la boca, em va pujar a galop i em va dur a la seva habitació. Em va deixar damunt el llit, i començà a despullar-se. Un cop nuet, em va despullar a mi, vam seure els dos junts a vora el llit. De sobte, va treure de baix del matalàs una bossa molt gran. La va obrir i em va traure el contingut. Es tractava d'una sèrie de joguines sexuals, com el *consolador*, uns daus amb postures sexuals, roba interior comestible, boles xineses, preservatius de colors, lubricant de sabors, oli aromàtic, ciris de tot tipus, etc.

Quan va muntar la paradeta, va dur a l'habitació una botella de *champagne* i unes fruites afrodisíiques. Vam estar hores i hores, minuts i minuts, gaudint de cada estona que el món ens havia prestat per poder continuar amb la nostra història.

Vaig anar-me'n a casa al dia següent, d'alguna manera convençuda que aniríem a formalitzar la nostra relació.

A la setmana vinent, en anar a sa casa, no hi era, vaig trucar-li al mòbil i no contestava. Vaig donar mitja volta i me'n torní a ma casa. Durant les setmanes següents no en vaig tindre notícies, i a més em trobava molt malament.

Arribà la setmana d'exàmens i no podia concentrar-me, tenia marejols, ganes de bossar i mal d'estómac. Aixà que decidí anar al metge. Al dia

següent i a l'espera dels resultats de l'analítica, em donaren la mala notícia d'un embaràs. No podia ser veritat. Intentí posar-me en contacte amb Arnau, però res. Vaig decidir avortar, no podia concebre una vida tan jove com la meua amb un nadó al meu càrrec.

La meua ment em turmentava amb la mala decisió que havia pres portant-li la vida a una personeta no nata que jo havia creat. Però no sols pensava en allò.

Passaren les setmanes, i no volia eixir de la meua habitació, quan un dia de bon matí, una de les meves companyes de pis va entrar eufòrica a la meua habitació amb un diari a la mà. Em va dir que el llegira.

"El senyor Arnau Domènech Pinyol s'ha suïcidat a la seva cel.la de la presó després d'haver estat acusat de 5 violacions a menors, 3 embarassos no desitjats, i un suïcidi d'una adolescent que havia estat conquistada pel Don Joan de Bétera".

No podia creure el que llegia, jo només havia estat una víctima més seua!

Després de moltes teràpies psicològiques i de dures proves mentals, vaig poder superar aquella situació que hui en dia recorde, i d'aquella vida que anul·lí i que fou fruit d'una violació consentida.

Per això, a hores d'ara, continue pensant que la meua història fou un secret de sumari, guardat per sempre sota la meua custòdia moral.

UN TREBALL COMPLET

Ferran Pardo Llopis

Aquell matí Carles s'havia alçat com cada dia a les set, per anar a treballar. Acabava d'entrar a la dutxa, quan de sobte el telèfon va sonar. Carles va eixir corrents d'aquell bany refrescant i es va dirigir cap al menjador on havia deixat el mòbil la nit anterior. Va agafar la trucada sense mirar qui era i abans que poguera dir un sola paraula, una veu familiar ronca i trencada li va dir:

—Sóc jo... que demà no anirem al sopar... ja parlarem dissabte que ve.

Seguidament va penjar. Carles es va adonar de seguida que aquella era la trucada clau que esperava. Això significava que Toni tindria un nou treball per a ell. Es va vestir, agafà el Mercedes F250 tot-terreny, i en vint minuts va arribar a les oficines de l'avinguda de Suïssa, on treballava. A l'empresa de son pare, ell era l'encarregat de captar europeus adinerats que volgueren tindre, a qualsevol punt de la costa mediterrània, un xalet de luxe on passar l'estiu.

Tocades les sis va eixir de casa i es va dirigir cap al Parc de les Quatre Fonts. Aquest, com tots els divendres de vesprada, estava ple de colles de joves, d'enamorats, ciclistes, corredors i gent que hi passejava. Una vegada plantat allà, anà cap a la Font del Sud. Al banc més proper a la font, l'esperava Manel, que en veure'l dibuixà un somriú a la cara. Carles s'assegué al seu costat.

—Bona vesprada, Manel, com va tot?— Va dir Carles.

—Molt bé. Josep es casa i Pau acaba d'entrar a la universitat, així que no em puc queixar— Va respondre Manel sincerament.

—M'alegre, Manel, bé, què m'havies de dir?— Va preguntar Carles.

—Demà de matí deixaran a la teua bústia tota la informació sobre el nou treball— Digué Manel.

Un instant més tard els dos homes s'alçaren, s'acomiadaren i cadascú abandonà el parc per un camí diferent.

Carles es va alçar sense haver d'escoltar el soroll estrident del despertador, perquè era dissabte. Es posà a la dutxa i després d'allò va baixar les escales de sa casa, per obrir la bústia. Allí trobà un sobre de grans dimensions. Va seure al sofà del menjador, on va veure que a l'interior del sobre hi havia una carta, uns mapes i dos bitllets d'avió. Un segons més tard, obrí la carta on hi havia 20.000 € i una nota. Aquesta explicava que el diumenge de matí hauria d'estar viatjant cap a Viena on s'encontraria amb un contacte tot just arribar a l'aeroport.

Aquell mateix matí havia trucat a son pare per dir-li que necessitava dues setmanes de descans, després d'haver estat tot l'estiu treballant. Son pare hi havia accedit i, fins i tot, li havia ofert un dels xalets de

la costa francesa que encara no havien venut, per passar aquelles dues setmanes. Carles, aleshores, li havia explicat que tenia previst visitar la seua amiga Anna que treballava a Suïssa i per tant no el necessitaria.

De vesprada, va preparar una maleta amb roba de tot tipus i, en una motxilla, hi va posar els mapes, una guia de la ciutat i una càmera de fotos d'última generació. Va eixir de casa i es va dirigir a casa dels seus pares, que havien organitzat un sopar de família per celebrar els trenta-cinc anys de casats. Aquella era la primera vegada, aquell any, que es reunia tota la família al xalet de luxe dels seus pares. El seu germà major, Josep, havia vingut des de Brussel·les, on treballava com assessor financer, amb la seua dona i les xiquetes, i la seua germana Laia, des de París, on estudiava Ciències Polítiques. Després del sopar i de gairebé tres hores de tertúlia familiar, Carles es va acomiadar dels seus i tornà a casa a tota velocitat.

A les cinc va sonar el despertador, Carles s'alçà maleint-ho tot, però després d'una dutxa ràpida i el seu cafè, estava com nou. Baixà les escales de sa casa per tancar sota pany i clau el garatge i, seguidament, va connectar l'alarma de la casa. A la porta l'esperava el taxi. El taxista carregà la maleta i es va dirigir cap a l'aeroport. En mitja hora es van plantar a la porta. Després d'una hora de retard dins l'avió, aquest es va enlairar. L'esperaven dues hores i escaig per arribar, així que va decidir dormir una estoneta. Un "benvingut a Viena i gràcies per triar la nostra companyia per viatjar...", en castellà i anglés el va despertar. Carles va agafar la motxilla i va eixir de l'avió decidit, caminant de pressa per agafar la maleta. Formidablement, aquesta isqué intacta, sense cap bony. Amb la maleta a la mà es va dirigir cap a fora, allí va veure vint cartells amb diferents noms, un

d'aquests, amb el seu, el subjectava un home de gran altura. L'home tan sols digué:

—Mister Carles?

Ell va assentir i junts anaren cap a l'aparcament. Carregaren la maleta al cotxe i van eixir de l'aeroport. Durant el viatge a un lloc que desconeixia, aquell home li explicà amb un accent alemany que després d'instal·lar-se a l'hotel Golden Tulip hauria de preguntar per una pizzeria que hi havia al mateix carrer i allà es reuniria per dinar amb Toni i el seu client.

Només entrar a l'hotel, Carles donà el seu nom a la recepcionista que amablement l'informà dels horaris del restaurant per desdejunar i sopar, i després li donà les claus de l'habitació 214. Carles va pujar amb l'ascensor fins al tercer pis. Quan hi entrà, va deixar la maleta i la motxilla en un extrem i es gità al llit. A les dues en punt, l'alarma del seu Festina el va despertar. Es va llavar la cara amb aigua freda, va agafar la jaqueta i la motxilla, i va eixir de l'habitació. A recepció hi havia ara un home corpulent amb cara de pocs amics.

— Perdone, em podria dir on està la pizzeria més pròxima?— preguntà Carles.

— A la primera cantonada està la Pizzeria Gianluca, una de les més prestigioses de la ciutat — va dir el recepcionista.

—Gràcies— va dir Carles somrient.

Va eixir al carrer i va caminar cap a la primera cantonada, a uns cinquanta metres es trobava la Pizzeria Gianluca. Allà plantat a la porta estava Toni, que parlava amigablement amb un home. Els dos fumaven. Quan va arribar Carles, li presentà l'home amb qui parlava, que resultà ser Gianluca, l'amo de la pizzeria. Quan entraren, ell va seguir Toni que es va

dirigir cap a una taula situada en un racó poc il·luminat, mentre que Gianluca es parà a parlar cordialment amb una parella. Aparentment, era l'home més feliç i orgullós que havia conegut mai, per tant va descartar que aquell italià de mitjana edat fóra el qui volia contractar els seus serveis. Asseguts a la taula, Carles va poder observar els clients que omplien la pizzeria. La majoria d'aquests eren de mitjana edat i d'un alt poder adquisitiu, açò ho va suposar en veure els preus a la carta. De sobte, la porta d'entrada es va obrir i entrà un home alt i ros d'un cinquanta anys. L'home mirà a dreta i esquerra i es va dirigir a la taula on seien. Va saludar efusivament Toni, i va seure a taula. Després d'introduir a Carles, van demanar l'especialitat de la casa. Passats uns minuts, un cambrer dugué les pizzes i els tres homes començaren a parlar del negoci en qüestió.

Franz era un important empresari austríac que estava implicat en el tràfic il·legal d'armes. L'austríac estava convençut que entre les deu persones contractades a través d'un amic de confiança, hi havia un talp, ja que l'última operació havia estat suspesa a causa de la presència policial als voltants de la zona industrial on s'havia de produir el lliurament. Carles hauria d'identificar i eliminar l'infiltrat en menys d'una setmana i assegurar-se de desfer-se de qualsevol prova o informació que poguera implicar Franz en tot aquest assumpte. Quan es desfera del talp rebria 40.000 € més.

Després d'aquesta breu introducció, Toni li va donar un sobre amb tota la informació sobre les deu persones que hauria d'investigar i li donà la clau d'una taquilla del gimnàs del Golden Tulip Hotel. Els tres homes van passar a parlar de l'actualitat política i quan van acabar l'àpat, es van acomiadar de Gianluca.

Ja a l'hotel, Carles va obrir la carpeta i començà a llegir la informació recollida sobre la vida pública i privada dels deu implicats. Amb una simple ullada va descartar-ne cinc d'ells. Quatre eren homes amb fills ja criats i amb una situació estable en la vida de parella. A més a més, aquests eren els encarregats d'organitzar els encontres, alquilar les naus industrials i transportar les mercaderies a la nau on es produiria el tracte, i per tant era gent d'absoluta confiança i amb experiència. El cinqué era fill de l'organitzador dels encontres i treballava com a transportista. Carles es va fixar en la fitxa d'un tal Karl Hassen i la va llegir atentament, aquell seria l'home que vigilaria l'endemà.

El matí següent Carles va baixar al gimnàs i es va dirigir cap a la taquilla trenta-set. Allà dins va encontrar una capsa de sabates grisa, l'agafà i va eixir del vestidor cap a l'habitació. Quan va passar per davant de recepció algú el va cridar:

—Excuse me, Mister Carles— va dir la recepcionista.

Carles es va girar i es va dirigir cap a ella. Aquesta li va donar les claus d'un cotxe i li va explicar que un home les havia deixades aquell mateix matí a recepció perquè li les feren arribar com més prompte possible. Carles les va agafar i va pujar a l'habitació. Allí va obrir la capsa i va traure la pistola de nou mil·límetres que hi havia dins. Carles l'amagà a la maleta i baixà al carrer.

Enfront de l'hotel, va veure el nou model d'Skoda que Franz li havia proporcionat. Pujà al cotxe i es va dirigir cap al sud de la ciutat. Va parar el cotxe enfront del número vuitanta-cinc de Maltrer Strasse i va esperar que Karl abandonara l'edifici per anar al café on treballava. Quan Karl va desaparèixer carrer avall Carles abandonà el cotxe i entrà a l'edifici. Ara hauria de pujar fins al segon pis, on vivia Karl. La porta

quatre no va oposar cap resistència i en un tres i no res Carles va entrar a l'apartament. Una vegada dins, començà a regirar l'estudi i qualsevol racó on poguera amagar alguna cosa. Després de dues hores d'escorcoll es va donar per vençut i va arribar a la conclusió que aquell no era l'home que buscava. Quan ho va endreçar tot, va tancar la porta de l'apartament suaument i va eixir tranquil·lament per la porta principal. La resta del matí Carles va decidir fer turisme per la ciutat. En qüestió de dues hores va veure els principals edificis de la ciutat, entre ells el nou Ajuntament, la catedral de St Stephens i l'òpera. Ja de vesprada es va dedicar a vigilar els moviments de Fischer, un treballador d'una botiga d'electrònica. A les cinc de la vesprada, Fischer va eixir de la botiga i va pujar al primer tramvia que es plantà a la parada. Carles amb el seu Skoda va aparcar a quinze metres de l'edifici on vivia. Al cap de mitja hora, cansat d'esperar, va decidir inspeccionar la zona. Quan es va fer de nit va veure baixar d'un cotxe blau obscur amb els vidres foscos, un personatge familiar, es tractava de Fischer. Aquest va mirar al seu voltant i entrà ràpidament al portal del seu pis amb una bossa adidas que no portava quan havia eixit de la feina. Carles va pujar al seu Skoda amb la intenció de seguir aquell cotxe, que es va dirigir a tota velocitat cap als afores de la ciutat. Enfront d'una finca de quatre pisos es va aturar. Un home amb ulleres fosques i gavardina s'aproximà al cotxe. Carles que l'observava des de la distància va veure com es treia de la butxaca un objecte que no va poder identificar. L'home colpejà la finestra del conductor, quan es va obrir va disparar un tret a l'interior i va fugir, perdent-se en l'obscuritat de la nit. Encara que l'assassí havia utilitzat un silenciador, Carles hauria d'actuar amb rapidesa per no veure's implicat en un cas d'homicidi. Es va acostar al cotxe blau i va traure la càmera per tal que Toni poguera

identificar la víctima. A l'interior hi havia un home amb un tret al cap. Va fer una ullada, però no hi va trobar res. Ara sabia que Fischer era l'home que buscava. Com que era tard, va enviar un missatge a Toni per esmorzar l'endemà a la cafeteria del museu d'Història Natural, on li explicaria el que havia ocorregut.

A les deu, els dos seien en una tauleta de la cafeteria esmentada. Carles va traure un sobre amb les fotografies. Toni les va observar amb deteniment i va identificar el cadàver com el nou cuiner de la Pizzeria Gianluca. Una hora més tard era a dintre de l'apartament de Fischer. Aquest constava d'un xicotet estudi que servia com a cuina i sala d'estar, un dormitori i un bany. Al saló hi havia un ordinador que afortunadament estava engegat. Aparentment Fischer estava descarregant les últimes estrenes de la cartellera. Sens dubte una actitud poc professional si es tractava del vertader infiltrat. Carles va seure enfront de la pantalla i va començar a revisar les bases de dades i seleccionà els arxius més recents i els últims correus electrònics. Allà va descobrir tot el que necessitava. Fischer von Nulter era en realitat Josef Shultz, policia de Salzburg, també hi va descobrir que el cuiner assassinat era el seu contacte a la ciutat vienesa. Va copiar el disc dur a la memòria USB i abans d'abandonar l'edifici, va deixar la finestra de la sala principal oberta lleugerament.

De camí a l'hotel, va comprar un periòdic local on s'explicaven els detalls de la mort del cuiner d'un conegut restaurant italià i les hipòtesis que barallava la policia. Ja a l'habitació de l'hotel va prendre un bany relaxant i es gità. L'endemà havia d'estar en condicions òptimes, res no hauria de fallar. Si tot eixia com estava previst, el dijous estaria gaudint d'unes merescudes vacances als Alps amb la seua amiga Anna.

Aquell matí va planificar com es desferia del cos de Fischer i les possibles vies de fugida en cas que hi haguera qualsevol contratemps. Eren les sis i mitja de la vesprada, quan Carles va eixir de l'hotel. Va obrir el maleter de l'Skoda i deixà a dintre dues bosses d'esport grans, tancà el maleter i pujà al seient del conductor. Després va engegar el motor i es va dirigir cap a l'apartament de Fischer. Plantat al carrer París, va veure com eixia del portal de l'edifici i es dirigia cap al bar que hi havia al davant. Carles va decidir seguir-lo. Dins d'aquell bar, va veure com Fischer parlava amb un home estrany, que Carles va reconèixer com l'assassí del cuiner vienés. Aquell home aparentment nerviós, discutia amb Fischer sobre alguna cosa. Uns minuts més tard, els dos homes es van alçar i van eixir d'aquell bar per pujar a l'apartament.

Ara Carles hauria de desfer-se dels dos. Esperaria que l'home de la gavardina eixira de l'edifici per matar-lo i després s'ocuparia de Fisher. Carles va esperar al cotxe, eren les deu de la nit quan el sospitós va eixir de l'edifici. Respirà profundament, va agafar la pistola, el silenciador i una bossa gran i va eixir del cotxe decidit, cobrint-se el rostre amb una gorra. L'home va entrar a l'aparcament que hi havia al costat de l'oficina de correus. Era el millor lloc on fer-ho ja que no hi havia cap càmera. Carles va accelerar el pas i a les escales va disparar un sol tret. L'home va caure mort al replà de l'escala. Ràpidament va obrir la bossa i va col·locar a dintre el cos sense vida d'aquell home. Va traure la càmera i va fer una foto al cadàver com a prova. La víctima duia un sobre amb 20.000€, que Carles va guardar a la butxaca interior de la seua jaqueta. Va transportar la bossa fins al cotxe, al maleter deixà la bossa i va agafar l'altra. Sense perdre ni un moment es va enfilat per les escales d'emergència de l'edifici i es va colar a dintre l'apartament a través de la finestra que havia obert el

dia anterior. Sense fer soroll, es va dirigir al dormitori de Fischer, on aquest dormia. Carles va acostar el canó de la pistola al cap de l'infiltrat i va disparar, després de fotografiar aquella escena, va posar el cadàver del talp dins la bossa. Ara tan sols havia de desfer-se de la informació que poguera implicar Franz. Carles es va acostar a l'ordinador, va extraure el disc dur i se'l va guardar. Després va escorcollar a fons tot l'apartament. Amagat en una bossa adidas, va trobar un sobre tancat que va obrir al moment. Aquest contenia fotografies de Franz. Després d'assegurar-se de no haver deixat cap rastre, va descendir per les escales. Carles va carregar la bossa al maletger i es va dirigir cap als afores de la ciutat. Parà el cotxe a la vora del riu i va llançar les dues bosses. Allí mateix va cremar el sobre amb les fotos que implicaven Franz i després va enviar un missatge a Toni per confirmar que havia realitzat amb èxit l'operació.

L'endemà Carles va baixar la maleta i la motxilla a recepció. A la taquilla trenta-set del gimnàs de l'hotel, va deixar la pistola, el disc dur, el USB, on havia copiat les fotos del dos cadàvers i les claus de l'Skoda. Va agafar el sobre amb els 40.000€ i va eixir a la sala de recepció. El mateix taxista que l'havia portat fins allí carregà la maleta i la motxilla de Carles i el va dur a l'aeroport. A les onze del migdia, ja es trobava viatjant cap a Berna, on Anna l'esperava per passar uns dies en una casa rural dels Alps Suïssos. Carles estava satisfet d'aquest últim treball i la relativa facilitat amb què havia executat l'operació. Per davant li esperaven vuit dies de descans.

FI DE TRAJECTE

Vicent Muñoz Puchol

Din din, din. . . Ja està aplegant el metro, un home d'estatura mitjana i pèl obscur agafa una glopada d'aire i amb un últim esforç, corrent amb un instrument i un munt de trastos, aconsegueix entrar al metro de les 19:58.

M'assec en un dels seients i mire cap als costats buscant una cara coneguda, però res. De cop i volta comence a escoltar diverses veus. Licite la mirada i trobe una gran artista, una xica que parla per telèfon. Du un vestit negre molt elegant amb floritures roses i reflex verd, o són uns texans i una samarreta, no sé. Comencen a eixir imatges del seu quefer diari, treballs, viatges, concerts... Fins al moment on hauria de començar una gran obra en una gran òpera. Paren. Din din, din... Pròxima parada ...

Un gran cercle s'ha format amb l'entrada de la gent i per un dels forats que deixaven apareix un Bill Gates, gitat, ocupant diversos seients. Porta una vestimenta un poc malfeta, per afaitar i el pèl greixós.

L'home amb cara de meditació em descriu moments de la seua vida. Com el seu cap li havia dit que trobaria treball prompte, com li embargaren el pis i com la immobiliària havia desaparegut, literalment, amb tots els seus diners. No li quedava res. Pròxima parada ...
Correspondència amb la línia cinc.

Justament, enfront d'aquell home, dues dones, marqueses elles, van envoltades de grans guardaespalles. Ells carregats amb els seus abrics de visó i joquets, elles amb un munt de joies, corren formant un cercle com les muses a l'Olimp. Discutien pel preu del marisc i pel que anaven a comprar-los als seus néts i nétes.

Pròxima parada ... Shshshsiiii...

Mentre em pare un moment a escoltar la música que pocs s'adonen que posen als vagons, tan relaxant i a voltes amb pinzellades de *jazz*, ha entrat un home de trets africans: el rei àrab. Porta uns vestits de seda engalanats d'algeps i unes sabates decorades amb gotes blanques de calç i pols, però que molta pols.

S'asseu al meu costat, i l'escolte contar al fons d'unes imatges tota una història que comença en un poble del Sàhara on només gaudien d'un succulent plat d'arròs i unes cabres anorèctiques per menjar. Com, per mitjà d'una limusina i un iot de plàstic, no aplega a aquella terra promesa que li van contar, com del seu insignificant sou envia el noranta nou per cent perquè la seua família pugui menjar caviar. La celebració de l'arribada va ser atesa per un grup de joves sense cap tipus de faena. Pròxima parada ...
Correspondència amb la línia ...

Un carret que ha estat molt esperat i que ha portat molta felicitat entra amb una parella de joves, que se situen al vagó del costat. Són la revelació de moment, les dues persones millor pagades del món.

Ell, miner, i ella, senyora de la casa. Es miren amb cara de preocupació, no apleguen a fi de mes i no els dóna per a pagar els diverses préstecs: el del pis, el del cotxe, el que necessiten per mantindre el xiquet i el del portàtil que es compraren la setmana passada, el del iot, el del fuel per al iot, etc. Tot amenitzat amb un lament silencios. Pròxima parada ... Shshshsiiii...

Tot fou com als contes de fades, prínceps i princeses. Però el que mai no esperaven era això. Ell entra amb cara de pocs amics i ella amb la cara amagada com si portara un burka. Els daus estaven al tauler i la roda ja havia parat. Uns crits, tres colps, dos morts i uns orfes. El ball amb ossos fins l'altra vorera acaba de començar. Pròxima parada ...

Dos homes amb trets molt diferents. Ells sense perdre un moment comencen a ballar. Entren un rere l'altre, una amb vestit jaqueta decorat amb flors de tots els colors i grandàries i amb el maletí d'una gran multinacional, l'altre vist roba ampla amb molts colors com la de la guàrdia suïssa del Vaticà i porta una bossa penjant amb un munt de xapes per donar suport el desenvolupament sostenible i la cura del medi ambient. Seuen com pare i fill. La ironia de la vida. Pròxima parada ...

Per als qui vulguen saber el final d'aquesta història, no vos el diré. Només que ... qui sap si la xica que parla per telèfon aplegarà a ser una gran artista, si aquell home amb cara de meditacions era Bill Gates, si les dues dones majors eren muses de Pieria, si l'immigrant esdevindrà rei, gran viatger o si la fam callarà la seua veu, si la parella amb el bebé podran eixir endavant, si el fill orfe aplegarà a tindre una família i si el pare i fill seran pare i fill. Qui sap el que som o el que serem.

ACTION MANS I PISTOLES D'AIGUA

Rosa Peris Alfonso

L'ha vist pujar al tren, i feia moltíssim que no el veia. No sap si ell l'ha vista, a ella, així que s'allunya cap a l'altre extrem del vagó, i seu en un lloc que ha trobat buit, perquè simplement no té ganes de parlar, i a més, parlar de què? Si fa massa anys que no tenen una conversa llarga. I segur que de l'última conversa llarga a la penúltima també van passar anys. Així que el mira de lluny, i pensa que s'ha fet gran, tan gran com s'ha fet ella, i se'n recorda, i li fa gràcia, i prompte es cansa de mirar-lo i pensa, i intenta buscar qui eren quan es coneixien.

Són pocs els records que li queden. Pocs i amb la nitidesa d'una foto, però alhora difusos com la imatge que es fa borrosa si es mulla d'aigua. I a més s'entremesclen, uns davant i uns darrere, i no sap

quins van primer, i tampoc no sap si això importa. Li agradaria poder, mentalment, reconstruir la història, recordar-ho tot i traure els perquè, però ja no hi ha suficients records a la baralla.

Recorda *Action Mans* nuets, una safata plena d'aigua, un parell de cadires de plàstic, la terrassa entre el sol i l'ombra, alguna planta, i no sap si hi havia també *Barbies*. No ho creu, perquè ells són tres germans (ben pensat, els altres dos potser encara no caminaven), i a ella mai no li han agradat les *Barbies*. I sap que jugaven per damunt de les cadires, i passaven algunes vesprades, no sap ara si moltes o poques. I s'ho passava tan bé jugant amb ell! Ho sap, en té la certesa, encara que no recorda exactament ni com ni a què jugaven. I s'estranya perquè ella sempre ha preferit jugar sola. Jugava sola amb els *Playmobils* i mesclava la caseta del riu amb el tipi dels indis i l'illa dels pirates.

Després de jugar a la terrassa, i pegar voltes i més voltes als *Action Mans* sobre els cotxes teledirigits, suposa, perquè no ho recorda, que sa iaia potser la cridaria des del corral, i algú la baixaria, o potser pujaria sa iaia a buscar-la, o no ho sap.

Ell sempre deia que no tenia por de res, sempre es feia el gallet. Com tots els xiquets, suposa. Això a ella sempre li ha donat molta ràbia, i més aviat el considerava poc valent. Però no vol pensar-ho i tampoc vol dir-ho, perquè ella en el fons l'estima, i no està bé dir d'una persona que és covarda sense cap motiu. Té una imatge molt clara que de tan clara potser l'ha somniada, o l'ha transformada: ell corrent pel pati de l'escola, corrent d'aquella manera tan estranya que tenia de córrer, i amb els cordons de la cintura del xandall que se li posaven per entre les cames i se'ls deixava darrere. Ella, que està segura que sempre ha imaginat i ha pensat coses molt estranyes, relaciona

aquella imatge amb un gosset que corre amb la cua entre les cames. S'avergonyeix de pensar-ho. Quina classe de ment tenia una xiqueta de set o vuit anys per a pensar això?

No vol saber-ho. I passa, com qui passa d'una foto a una altra, a un altre record incòmode que tampoc sap explicar-se. No se l'explica de cap manera. Devia ser un dilluns, perquè abans del dilluns ve el cap de setmana. I ell li diu *vaig vore ton iaio l'altre dia, que se l'emportava l'ambulància*. I ella recorda per un moment com sa mare li ha dit aquest matí, en despertar-la, que s'ha mort el iaio. Així que li contesta que sí, amb normalitat, que són iaio va morir anit. I el record acaba en aqueix moment, com esgarrat de la pàgina d'una revista, i creu que després va seguir corrent cap a una altra banda del pati de l'escola, perquè en els records que té del pati sempre tot el món corre. No sap, i abans tampoc sabia explicar-se per què va contestar d'aquella manera, tan tranquil·la, com si els iaios moriren tots els dies. Esborra ràpidament aquest últim record i els altres que li vénen al cap, perquè no li fan cap gràcia, i intenta pensar en una altra cosa.

Busca més records, s'esforça per treure'n més del fons de la memòria. I quan ja creu que no li'n queden, d'ell, més records amables, de sobte l'assalta un altre que la fa somriure. Ell li tira aigua amb una pistola de plàstic des de la barana de la terrassa. Ella, que segur que jugava tranquil·lament al corral de sa iaia, li tira aigua des de baix també amb una pistola, i intenta explicar-li sense cap resultat que no val, que ell té avantatge, que l'aigua no és una bala i que la que ella dispara no arriba prou alt per mullar-lo. No sap per què se'n recorda d'això.

Hi ha coses que simplement estan i existeixen, i com simplement estan presents, dins de la normalitat

de cada dia, no et preguntes el perquè. Un dia, mentre caminava per la vorera d'enfront, quan ja tenia molts més anys dels que calen per a adonar-se'n, va veure que casa sa iaia i casa dels iaies d'ell compartien façana. Era una casa d'aquestes antigues i grandíssimes. Però gran de veritat, ampla i molt llarga, que arribava fins el carrer de darrere. No cal dir-ho. Aleshores, el sòl no tenia el preu desorbitat que té ara. I lògicament va pensar que abans la casa en seria una de sola, i després la separarien en dos. I més tard la casa, en què al principi només vivia una família i un ramat de bous, va créixer per darrere i van aparèixer dos habitatges més, un damunt de l'altre, els dos amb terrassa. Quatre famílies en total, totes emparentades.

Encara li queden més records seus, però aquests no valen. Aquests sí que sap ordenar-los i situar-los en el temps i l'espai. En coneix les causes i els perquès. Recorda haver-se mig perdut amb ell i amb tres o quatre més per un bosc, i dormir en un refugi molt tètric. Recorda, uns tres anys més tard, com la va ajudar a baixar una muntanya que feia por de tan alta i empinada.

Tota la vida els han dit que eren cosins, i en realitat els que eren cosins germans eren els seus iaies, però a ells sempre els ha agradat el parentesc. Van nàixer amb poques setmanes de diferència, i han anat creixent junts, algunes vegades molt lluny, unes altres un poc més prop, però està quasi segura que mai tan prop com quan jugaven amb *Action Mans* i pistoles d'aigua.

L'ÚLTIM HIVERN

Roser Burgos Crespo

Encara dormia. La finestra entreoberta deixava pas a una briseta fina que feia moure les cortines, i el sol, prudent, li acaronava la pell nua sobre els llençols entremaliats.

D'ençà que havia marxat se sentia sol i desemparat, però ja sabia que no tornaria; no s'hi veia amb cor de compartir els anys següents amb cap altra persona que no fóra ella. Encara n'estava enamorat. Va pensar en com s'havia portat tots aquells anys al seu costat, se sentia culpable i penedit. Malgrat tot, era massa tard per fer reflexions sobre el passat i lamentar-se dels errors comesos.

Ella mai havia suportat que estigués tancat a l'estudi hores i hores sense parlar amb ningú, únicament immers en els seus llibres *marxistes* i els seus pensaments; ell, per la seua banda, sempre havia volgut tindre fills amb la dona que estimava, però ella sempre s'havia oposat a la idea de cuidar mainada.

Eren, doncs, dues persones ben diferents, potser massa, i això ara havia passat factura.

Ell, un home tranquil i apassionat per les novel·les i els llibres sobre política i filosofia i l'ambient acollidor de la llar, tímid i gens sociable; ella, neguitosa i amb ganes de menjar-se el món.

Ara feia poc que vivien en un pis xicotet, fosc, i amb un llarg passadís als suburbis de la ciutat, ja que el poble on vivien havia estat arrasat pels nazis en busca de jueus. Per això van haver de vendre la casa que tenien en un poblet ben harmoniós i rural, i buscar un pis de mala mort que tingués un lloguer assequible.

Sabia que havia marxat amb un home, però el pitjor de tot és que era el veí del quart pis, un senyor adinerat i ambiciós que sempre l'havia tractat amb delicadesa, amb el qual mantenia una relació descaradament oberta des de feia ja gairebé un any, entre mentides òbvies i enganys superficials.

Tenia un treball fàcil, amb un sou gens envejable i un horari còmode i rutinari; ser mestre d'escola li agradava, especialment perquè els vaillets el feien sentir útil i alegre, normalment. S'hi sentia força comfortable, però es va veure obligat a abandonar la feina, ja que els diversos atacs havien esfondrat l'edifici d'estructura poc sostenible.

Temia per ella; eren temps difícils i el país es veia envaït pel nazisme més radical i salvatge del Tercer Reich, que era capaç de cometre qualsevol atrocitat si descobrien qualsevol aspecte sospitós en una persona de vida normal i costums ordinàries. Per sort, no eren jueus, però hi tenien amics comuns i fins i tot el propi germà estava casat amb una jove de família jueva.

Eixia al carrer només per comprar el menjar setmanal, però els diners no li sobraven ja que s'havia quedat sense treball, i li quedaven pocs estalvis. Els dies transcorrien rutinàriament, grisos i trists. Als comerços, els cartells de *Juden Verboten* eren obligats, i els cadàvers s'amuntegaven apilats als carrers en avançat estat de putrefacció.

Molts jueus havien estat deportats a camps de concentració, i els que quedaven pidolaven pels carrers demanant qualsevol engruna per alimentar-se.

Una nit va haver de visitar el seu germà, ja que l'havia avisat que la dona estava molt malalta. El camí no era llarg, però estava intranquil. No se sentia cap soroll, només algun gemec llunyà de tant en tant; caminava de pressa i tenia la respiració accelerada.

El pis del germà, més xicotet encara que el seu, estava situat en una zona poc freqüentada. La dona havia emmalaltit feia unes setmanes arran d'un refredat; tenia molta febre i no podien avisar cap metge per por que els delatara pel simple fet de tenir parentesc jueu. Tot i que passaven un mal moment, els envejava com a parella; s'estimaven i tenien cura l'un de l'altre en els moments més difícils, i ell tenia una bona posició de treball al banc.

Per sort, tenia contactes amb un metge de confiança que havia estat molts anys visitant l'escola, però a hores d'ara no sabia si era viu o mort. Feia molts anys que li havia confessat la seua homosexualitat, i ara devia córrer un gran perill.

En tornar a casa, es va amagar bé el paquet que li havia donat el seu germà; diners i alguna conserva, com sempre. En girar la cantonada que hi havia dos carrers abans d'arribar a sa casa, va sentir un plor dèbil; era un petit marrec que estava espantat i gairebé ni es movia, però el mirava fixament amb uns gran ulls tristois; va saber que era jueu per l'estrella

que tenia lligada al braç. La manteta que portava només deixava a la vista una carona bruta i xuclada pel cansament. No parlava, només plorava i sanglotava entre pauses breus. Sense pensar-s'ho dues vegades, va tapar-li la boca i el va agafar pel braç a corre-cuita, amb la intenció de buscar la seua mare o qualsevol que estiguera amb ell.

Va mirar per tres carrers paral·lels, però tenia la vista entelada per la boirina de la nit, i la foscor li dificultava seguir buscant. Va pujar silenciosament per les escales d'aquell edifici tan antic; el portava al braç, entre aquella manta que podia a orins i humitat. Com va poder, va treure-li tota la roba i la va llençar a la llar amb la manta, i li va omplir la banyera amb aigua ben calenta. El marrec només l'observava, però no obria la boca; ja no plorava, i el silenci es feia incòmode entre els dos. Va haver de treure-li els polls i d'ensabonar-lo dues o tres vegades de tan negre com era el suc que li regalimava cos avall; un cos sense massa muscular, esquelètic i moribund.

I van sopar. Tots dos. No gran cosa, però almenys de calent. Menjava amb recel. Devia tindre, a tot estirar, uns sis anys; tot i que semblava més petit per l'aspecte atròfic i poc desenvolupat, les seues accions, tanmateix, el feien aparentar més maduresa que la de l'edat. La roba amb la qual l'havia vestit li venia tan llarga que tocava terra, però tant li era. Va preguntar-li com es deia, fluixet per no espantar-lo, però no va obtindre resposta. Només una mirada de resignació cap a ell, una mirada on s'endevinava dolor, por i patiment. No hi va voler insistir. Demà seria un altre dia, com qualsevol altre, sense alegria. Va deixar-lo dormir al seu llit, a la cambra més lluminosa de tot el pis. No va protestar ni va mostrar cap oposició, ans al contrari, va quedar profundament adormit en qüestió de minuts.

Aquella nit no va poder dormir. Un cúmul de pensaments se li barrejaven al cap sense deixar-lo caure en el son; a més, el sofà del salonet era incòmode i molt inestable, per la qual cosa li dificultava encara més aclucar els ulls per dormir. S'havia fet de dia, però plovia amb força. El petit vailet semblava una formigueta en aquell llit tan gran. Va portar-li un tros de pa i llet ben calenta, i va córrer les cortines que donaven a una gran plaça. Seguia sense parlar. Tot i preguntar-li de nou el seu nom, no contestava; finalment, va gesticular i va voler obrir la boca, però només en va eixir un sorollet onomatopèic semblant al d'un colom. Era mut. El cor se li va encollir; Si havia de cuidar-lo durant un temps fins que trobaren a algú que el reclamés, hauria de comunicar-se amb ell com fóra. Ell era un home tenaç i perseverant, estava decidit a ensenyar-lo a parlar tan sí com no. Al cap i a la fi, sempre havia desitjat tindre alguna criatura i donar-li un afecte i una educació. Si hagués tingut un fill amb dificultats per a parlar l'hagués estimat de la mateixa manera que qualsevol altre xiquet.

Els mesos següents tancava amb pany i clau el pis i deixava el vailet sol tot advertint-lo que no sortís al carrer per precaució, fins que tornava amb alguna llauna per sopar o qualsevol aliment per enganyar l'estómac.

Havia de posar-li un nom, un nom corrent, discret. Finalment va decidir posar-li Moritz, com al seu difunt pare.

Un dels dies va oblidar tancar amb clau la porta, tot deixant un accés fàcil al marrec, que molt hàbilment va seguir-lo fins la botiga de queviures situada quatre cases més enllà, perquè s'avorria sol a casa i no li agradava estudiar l'abecedari ni fullejar àlbums de fotos. En notar que algú l'estirava de la camisa i adonar-se'n de la seva presència, va enfadar-

se moltíssim i va preguntar-li com és que havia eixit sense el seu permís. Amb una abraçada i una mirada innocent, va indicar-li que volia estar amb ell. La senyora Astrid, la dependent, va estranyar-se en veure un vailet agafat de la seua mà, i va preguntar-li si aquell marrec era el seu nebot.

Sense donar cap explicació, va eixir de la tenda d'una revolada, observant aterrit el *Juden Verboten* de la porta. Tot i que feia temps que no hi havia problemes, sempre hi havia policia nazi de la SS prop dels llocs de pas per als pocs jueus que hi quedaven, o qualsevol tipus de membres dels Serveis de Seguretat hitlerians.

L'Astrid va cridar ben fort: "És jueu, és un jueu! Aquest nen és un porc traïdor jueu! Atrapeu-los!"

Dos policies van córrer darrere d'ell i el Moritz. Corrien sense parar en direcció a un carreró estret per despistar aquella parella de monstres. El Moritz es va quedar enrere; no tenia tantes forces per seguir corrents, i va haver de parar. El van pescar de seguida i van preguntar-li com es deia i d'on era. Era capaç de dir el seu nom perquè li ho havia ensenyat, però quan estava neguitós o no coneixia, es bloquejava. No podia parlar.

—Moritz!, — va dir ell uns metres més enllà.

Després d'agafar-lo a ell també i clavar-li un grapat de puntades de peus alhora que li demanaven la documentació, els varen separar l'un de l'altre.

Ell cridava el nom de Moritz, desesperat i entre sanglots, però el nen no gosava obrir la boca; havia emmudit totalment una altra vegada de cop, potser perquè havia recordat alguna escena passada semblant, o perquè se sentia atemorit. El tenien retingut.

A grans passes els varen conduir forçosament a la plaça, on hi havia molts més “sospitosos” gitats al terra, immòbils. Va saber que allà mateix el matarien, a ell i a tots els d’aquella plaça. Tenia quaranta-tres anys, ja era un home gran, però es mereixia morir quan li toqués i no ara que deixaria sol el seu fill Moritz, sense ningú que pogués estimar-lo ni donar-li l’afecte que mereixia.

Un tret ensordidor va omplir de silenci absolut aquella plaça tan immensa. Davant dels seus ulls, el petit Moritz va vore com l’afusellaven. Seguia sense parlar. Tan sols observava el seu voltant. La mirada.

Entre burles i cops es van emportar el Moritz a un camió, on hi havia centenars i centenars de nens com ell i també dones, moltes d’elles embarassades. Ell havia sentit a parlar dels camps de concentració, i va pensar que seria un lloc on estaria temporalment fins que trobaren algú que el conegués. S’equivocava. La visió d’un nen és sempre innocent.

12 de desembre del 1968

Avui fa un dia trist i humit. Encara plou, però aprofite per escriure ara que està dormint. D’ençà que ens hem traslladat a Berlín s’hi està més còmode i la ciutat és molt més moderna. He de dir que la universitat em va força bé, i a més la medicina m’apassiona.

Crec que d’ací poc ens casarem; i tindrem dos fills, com ella vol. La Klara és diferent a totes les noies que he conegut. La vaig conèixer ara fa dos anys a la universitat, i cada dia n’estic més enamorat.

Però avui escric per recordar la història del meu avi, l’Erik Von Günter, que va morir assassinat per membres de la SS a Colònia, i el meu pare, en Moritz, supervivent al camp de concentració i extermini

d'Auschwitz. El meu pare sempre m'explica que va sobreviure gràcies al meu avi, que va trobar-se'l un dia als carrers de la ciutat.

Una nit va aconseguir escapar per un forat d'entre els filferros del camp amb uns altres dos companys. Dos anys més tard es va casar amb la meua mare, l'Edith, i poc després em van tindre a mi.

Quasi mai he sentit parlar al pare d'Auschwitz i tot plegat. Sovint intente preguntar-li com va aconseguir sobreviure a l'horror d'un camp de concentració i què és el que hi va vore. Sempre es queda a casa, mai em deixa arribar-hi més tard de les deu, i quan li pregunte per l'avi, els ulls se li entelen; es posa neguitós i no pot parlar. Ara he après a respectar el silenci del passat amb què viu, i no m'atrevisc a fer-li memòria gairebé mai, perquè no vull ni arribar a pensar tot el que els seus ulls han vist en aquesta vida.

Encara dorm. La finestra entreoberta deixa pas a un aire gèlid i hivernal que fa moure les cortines, i el sol, prudent, li acarona la pell nua sobre els llençols entremaliats. Com l'estime!

Moritz